

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NÚMERO 526
19 DE FEBRERO DE 1961

Editorial

Des d'un abisme...

La cendra — *Hen començat la Quaresma. I ens hi ha introduït un gest molt significatiu: la imposició de la cendra. Aquesta cendra, amb les paraules que diu el sacerdot en imposar-nos-la — « recorda't, home, que ets pols i en pols t'has de convertir » — ha tingut en nosaltres una doble eficàcia.*

Per una banda ens ha constituït pecadors, membres reconeguts de la nissaga caiguda d'Adam. Sabem que l'origen d'aquesta cerimònia és aquella antiga imposició de cendres i de vestits de penitència als pecadors públics, els quals eren expulsats del temple durant tota la Quaresma. Però en créixer l'Església — perquè l'Església creix no sols en nombre sinó també en profunditat, en coneixement d'ella mateixa — es va creure millor reconèixer les coses tal com són. O sigui, que pecadors ho som tots.

Per altra banda, la cendra ens ha proclamat penitents. Això és, ens ha constituït davant de Déu i davant del món en una cosa ben contrària a la de pecadors, perquè aquell que fa penitència ja s'ha redreçat. Per això no som expulsats del temple durant la Quaresma, sinó al contrari, som invitats a viure-la, en un pla comunitari i sacramental.

El pecat — *Només farem veritable penitència si som ben conscients del nostre pecat. L'Església vol que aprofundim en el nostre abisme, no per una delectació insana, per una mena de sadisme complicat, sinó perquè el nostre real punt de partida és la misèria, el pecat, el no-res.*

Si ho recordeu, el fill pròdig de l'Evangeli no va sentir la necessitat d'emprendre el camí de tornada fins que, dissipada la boira d'amics, plaers i disbauxes, va descobrir la seva solitud. Aleshores va adonar-se que era lluny de casa, lluny del pare e indigne de comparèixer-hi. Precisament això el va posar en camí.

El camí — *Ens cal, ara, situar-nos sincerament en la nostra misèria. Que la pregària dissolgui el nostre orgull. Que l'almoïna ens convenci que els diners no són la bona beguda per a la set de l'home. Que el dejuni i les penitències corporals ens facin veure que els plaers que hem gustat eren estupefacients i no bones medicines.*

Aleshores l'ull serà net i veurà el camí que mena del pecat a la vida. Començarem a refer un camí dolorós, com el del fill pròdig, certament semblat de llàgrimes i d'angúnia però que té com a terme segur els braços oberts del Pare.

Malgrat tot, ni el mateix camí no ens farà por, perquè sabem que no serà un camí solitari: és tota l'Església que l'empren. Ni serà tampoc un camí perdedor: l'ha seguit de terme a terme el mateix Jesucrist, i l'ha marcat amb passa segura.

Diàleg amb el lector

Granollers i els seus veïns

Fa uns dies que et convidava a donar un tomb per la nostra ciutat i et deia que després de contemplar-la ens sentiríem més granollerins. Doncs bé, amic, després d'haver passejat i mirat les noves construccions, després d'haver conegut Granollers i renovat el nostre esperit ciutadà, és bo avançar també una mica més lluny.

Arribar, per exemple, a un poblet de la comarca i arribar-hi, però, no per contemplar les construccions (no n'hi han pas gaires de noves), sinó per respirar uns instants la vida de la gent del poble. Si normalment hom no fa més que anar de casa al treball, del treball a casa, de casa al cinema i del cinema al llit, costa al principi, situar-se enmig d'un poble format per algunes masies escampades. És difícil respirar l'aire net i ample, lluny de parets de carrer que l'encaixonen, i encara és més difícil imaginar que hi ha persones que venen de tant en tant a la ciutat per por de tancar-se en el poble, massa dintre seu, quan precisament descobrim en aquell poble uns veïns que no estan tancats com nosaltres. Uns veïns que al menys quan veuen un home li donen el Déu vos guard. Aquí en veiem tants que no els saludem mai i estem tant tancats dintre nostre que per poder veure bé els granollerins, per poder sentir com són, hem d'anar lluny de nosaltres, lluny d'aquí, a un poble de la nostra comarca, a visitar els veïns i compararlos amb nosaltres. Així ens coneixem i els coneixem millor.

S.

Eclipse de sol

El pasado miércoles, por la mañana, el Astro-rey tuvo que soportar la imperpetinencia de la luna que se permitió pasarle por enfrente de sus mismas narices, ante la vista de numerosos mortales de la Tierra que con tal motivo enfilaron sus telescopios, sus lentes o trocitos de vidrio ahumados, para solazarse ante espectáculo tan raro.

Por vez primera en la historia, quienes poseen aparatos televisores, pudieron contemplar dicho acontecimiento astronómico, cómodamente sentados, desde el comedor de sus casas, mientras, dada la hora del mismo, algunos efectuaban su correspondiente rasurado. Los demás, que no fueron muchos en nuestra ciudad, tuvimos si quisimos verlo con detalle salirnos a los campos circundantes o subirnos a una azotea, armados de los correspondientes vidritos.

Ciertamente que un eclipse de sol tiene varios aspectos interesantes, aparte de los intrínsecamente científicos. Nos da oportunidad para embebernos una vez más en la inmensidad del espacio, meditar sobre las maravillas de los universos, la pequeñez del ser humano, la grandiosidad de la Creación y la idea de que aún la Luna le puede al Sol, aunque sea para oscurecerle unos instantes cada un número determinado de años, lo que no deja de ser a la postre en cierto modo una leve lección de humildad.

Todo el año...

JUGUETES - BICICLETAS
DEPORTES - TELEVISION
RADIO - CICLOMOTORES

SASTRE

Sólo marcas de prestigio

Festival catequístico

Con motivo de celebrarse el pasado domingo la festividad de Santa Eulalia, el Centro Catequístico del mismo nombre y que por lo tanto tiene a la Patrona de Barcelona como a la suya propia, celebró en el local Catequístico de la Casa Parroquial un simpático festival infantil, en el que intervinieron pequeños asistentes al citado Centro y al que acudieron los niños y niñas de los restantes Centros de la Parroquia.

Reemplazo 1960

Tenemos noticia que los días 24, 25 y 26, tendrán lugar diversos actos culturales y recreativos con motivo de la despedida de «quintos» de este reemplazo.

Asociación Cultural

Como CCXX Acto Social, dicha Entidad organizó el pasado viernes, día 17 una sesión de teatro en la Biblioteca Popular Francisco Tarafa titulada «Teatre viu», que corrió a cargo de los elementos de la «Agrupació Dramàtica de Barcelona del Circul Artístic de Sant Lluc». Desarrollaron ante el auditorio una demostración de como pueden crearse escenas improvisadas con la participación de los intérpretes y del mismo público, originando así un auténtico diálogo entre todos e intentando con ello crear el ambiente de los primeros tiempos de la historia del teatro.

Sardanas

Para hoy, domingo, está anunciada una audición de sardanas en el Pabellón Municipal del Deporte, organizada por la «Agrupació Sardanista de Granollers». Tendrá lugar (D. m.) a las 6,30 de la tarde. Actuará la cobla «Lluïsos», de Taradell.

Casino de Granollers

Club de Ritmo

Ayer, sábado, por la noche, debía celebrarse su III Audición la Orquesta de Cámara de Granollers, bajo la dirección de José Mª Ruera, interpretando obras de Manfredini, Purcell, Sibelius, Grieg, A. Greef y Granados. Esperamos que este acto musical presentado por la entidad Casino de Granollers-Club de Ritmo, haya obtenido un brillante y merecido éxito.

Hoy, a las 5,30 de la tarde, se iniciará la temporada teatral de esta Cuarema, con la representación de la obra «Esta noche es la víspera», de Víctor Ruiz Iriarte (Premio Nacional de Teatro), a cargo de la Sección Dramática del Círculo Católico de Badalona.

Festival deportivo

En el Pabellón Municipal del Deporte, está anunciado para esta mañana un festival deportivo a base de la actuación de equipos de baloncesto, hockey y balonmano de la Ciudad Condal, masculinos y femeninos, disputándose, incluso, finales del Campeonato de Cataluña.

Conferencias

Formando parte del II Cursillo de Iniciación Teológica, el pasado miércoles, jueves y viernes tuvieron lugar unas conferencias a cargo del Rvdo Mn. José Camps sobre el tema general de «La fe i els seus problemes». Se celebraron en la Sala de Reuniones de la Casa Parroquial, de 9,30 a 10 horas de la noche.

CAFE-RESTAURANTE SALAMERO

Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

El mundo ante sus ojos

TELEVISION

por pesetas

sin entrada - sin fiador

497 cada mes

Lo mejor en T. V. - El mejor servicio - Garantía absoluta

Agencia oficial y detalles: **AUTO MOTO SASTRE** Granollers

Radio - Tocabiscos - Neveras - Planchas - Transistores

"Cáritas"

ESPIRITUALITAT

TEMPTACIÓ

Todas las épocas del año son propicias para favorecer a nuestros semejantes necesitados de recursos, pero sin duda, la más adecuada, la que la Iglesia propone para intereses de cuantos padecen, es la Cuaresma. Es tiempo no sólo de recogimiento, ayuno y oraciones, sino también de caridad. Es la época apropiada para abstenernos de caprichos superfluos, de banalidades; es el ciclo adecuado para satisfacer nuestras faltas mediante el sacrificio de cosas que nos complacerían sobremanera.

Precisamente dentro de la Cuaresma deberíamos tener siempre abierta la oficina de nuestra caridad: no deberíamos negarnos a la comunicación de bienes con nuestros semejantes necesitados; es cuando mejor podemos amparar a ese prójimo que recurre a nosotros porque necesita: una ayuda, un aliento, un consuelo, una aportación que mitigue el dolor y el desespero de su triste situación.

Nadie desea luchar contra la pobreza ni contra la miseria; cuando menos lo que podemos hacer es compadecernos del necesitado y ayudarlo. ¿Quién obligaría a cualquiera a morir de hambre, en nombre de una ley absurda o no, teniendo a su lado la abundancia de una mesa bien repleta? Que no exija la necesidad a tomar violentamente lo nuestro cuando buenamente podemos ofrecerlo.

Cáritas agradece a cuantas personas han contribuido y contribuyen con sus aportaciones a hacer más llevadera la miseria y el desempleo de algunas familias faltas de recursos, pero también espera que tú, que hasta ahora no has querido acordarte, pienses en ellas y desprendiéndote de tu egoísmo, acudas a ofrecer lo que buenamente puedas, sea poco o sea mucho, a fin de que el día de rendir cuentas, cuentas en tu haber con un saldo favorable que mitigue la justicia de Dios, y no seas considerado un fratricida, abandonando a tus hermanos, y más que hermanos, hijos del mismo Dios.

BATLLORI

Després de quaranta dies de dejuni al desert Jesús té fam. Aleshores és quan el tempta el diable. No ens ha d'estranyar que aquells que passen gana (Congo, Xina, i tots els deficientment alimentats, que són les dues terceres parts de la humanitat) es sentin temptats. Però ens ha de fer por pensar si sabran vèncer la temptació. No de convertir les pedres en pans (no poden), sinó de tirar-les al cap dels ben peixats.

* * *

Aquell qui creu que només de pa viu l'home, no seirà temptat. Ja ha caigut en la temptació.

* * *

Només el qui viu al desert és temptat. (Al qui no hi viu no li cal). Però només al desert es veu clara la temptació. Només al desert es pot vèncer.

* * *

El desert ens és necessari. La solitud és el pa dels forts, diuen. Ens cal certa solitud, algun recer per a retrobar-nos nosaltres mateixos. Només aleshores podrem retrobar Déu i els altres homes.

* * *

La temptació (vençuda!) purifica. No hem de dir: Senyor, eviteu-me la temptació!, sinó: *no permeteu que caigui en la temptació*. No recordem que això ho hem dit milers de vegades? Ens convé ser temptats. Doncs, perquè considerem la temptació com un mal?

* * *

Tot això et donaré si et prosternes i m'adores. Què ens pot donar que no sigui nostre? *Tot és vostre, i vosaltres sou de Crist, i Crist, de Déu, ens diu l'Escriptura (1 Cor 3,23)*.

* * *

El cristià ho té tot a la seva disposició. Tot és seu: les pedres, els pans i les paraules que surten de la boca de Déu. Perquè menysprear-ne cap?

* * *

Malgrat això, potser no convé que exhibim vanitosament els nostres poders, les nostres obres. Jesús és temptat d'exhibicionisme: *Llença't de dalt del Temple, i els àngels et colliran*. Vencent la temptació, volem dir que no condemna l'auto-propaganda?

J. CAMPS, prev.

Guia litúrgica

¿Qué hay sobre las tres Avemarías?

Hasta hace poco se rezaban las tres Avemarías y las oraciones subsiguientes después de todas las misas, siempre que no se celebraran « con alguna solemnidad ». Ahora vemos que se sigue una norma distinta, pero no sabemos cuál. Lo único que advertimos es que muchas veces estas oraciones se omiten. ¿ Por qué ?

Finalidad de estas oraciones — Digamos ante todo que estas oraciones no forman parte de la misa. Son, según su nombre propio, « oraciones para rezar después de la misa », o sea, terminada ésta. Fueron introducidas a finales del siglo pasado para rogar por algunas graves necesidades de la Iglesia. Actualmente, por mandato de Pío XII, se rezan por la conversión de Rusia.

La nueva norma — Respondiendo a algunas consultas, la Santa Sede aclaró hace algunos años que dichas preces podían omitirse los domingos si en la misa había predicación. Así se hizo en nuestra parroquia. El año pasado un decreto de la Congregación de Ritos estableció lo siguiente: No se dirán las preces *post Missam*: a) cuando se celebra la misa con alguna solemnidad, o cuando después de ella tiene lugar algún acto litúrgico o piadoso.

b) cuando en la misa ha habido homilia.

c) los domingos, si la misa es dialogada por los fieles.

Razón de ésta reforma — Es evidente que estas oraciones no cuadran muy bien con la litúrgica de la misa. Constituyen un añadido poco armónico, por la forma de rezarse y por su mismo texto. Se ha solicitado muchas veces su abolición total, después que se ha ido viendo que mejor que rezar *después de la misa* es rezar *la misma misa*. No es difícil ver que la Santa Sede camina hacia su total supresión, pero el citado decreto parece decir a sacerdotes y fieles: « si lo queréis, debéis merecerlo ».

Alguien quizá lamentará la desaparición de estas plegarias, porque en realidad eran las únicas a las que todo el mundo respondía. Pero la solución lógica no es conservarlas, sino participar del mismo modo en las demás. — J. C

Qui ha de defensar la família?

Tots d'acord

Entre nosaltres, encara, tots estem d'acord en aquest punt: la família és una institució bàsica en la vida social. Tots estem d'acord i per això defensem la comunitat on les altres hi tenen l'arrel.

Tota la civilització occidental cristiana ha tingut en la família un dels seus punts més fermes. De totes maneres, no hi ha dubte que estem en uns moments en els quals, en més d'un lloc, la família ha entrat en període francament crític. Malejada en el seu nucli — matrimoni — pel divorci, la resta de l'edifici familiar trontolla.

Això, a casa nostra, encara no és, potser, tan visible, tan manifest. No podem pas dubtar, però, que les circumstàncies múltiples que en altres llocs han realitzat la transmutació es manifesten també, de mica en mica, entre nosaltres. No creure-ho així seria suposar que vivim en un espai separat, aïllat, on s'hi hauria fet el buit.

La defensa

Quan aquests fets es comproven, l'anhel de defensa de la família, començat per la defensa del matrimoni es manifesta. Com, però, assegurar-ne la defensa?

Hi ha hagut molts sistemes de defensa de la família. Molts d'ells, però han partit del fet de considerar la família només com una estructura social que assegura l'estabilitat i l'economia del país. De l'amor lliure, la Rússia comunista ha passat, ja fa anys, a una defensa ferma del matrimoni fins a fer molt difícil el divorci. A França, després del daltabaix del 1939-1940 s'inicià a partir de 1945 una política d'ajuda a les famílies que s'ha traduït en un augment considerable de l'índex de natalitat del país. Arreu, en general, la política social dels Estats ha tingut cura de la família. Aquesta, però, és una defensa externa, de manteniment d'estructura familiar. La família, en realitat, cal defensar-la des de dins, fent més forts els vincles entre els membres. Sobretot el grup bàsic — marit i muller — ha de saber-se consolidar ell mateix, amb la redescoberta constant del fet essencial de les meravelloses virtualitats que Déu ha posat en ells dos, fets una sola cosa per obra de l'amor. — V.

Rafael Boluda

Ebanista Barnizador
Muebles de encargo
Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Gerona, 85
GRANOLLERS

Temes d'educació

L'EDUCACIÓ ÉS RELIGIOSA?

Se m'ha demanat insistentment en diverses ocasions, l'explicació, el comentari d'una frase, caiguda dintre d'aquestes pàgines com per atzar, però que havia estat posada amb tota la malícia, copsada perfectament pels lectors. La frase era aquesta: L'educació és essencialment religiosa. Aquesta frase hauria pogut ser canviada com les peces d'un trencaclosques d'aquesta manera: L'educació és un fet essencialment religiós. Les peces del trencaclosques són les mateixes; solament ha variat la forma del dibuix: la frase, per tant, conserva sentit idèntic.

L'educació és un fet religiós. El desentrotllament plenari de l'educació desemboca finalment en la capacitat plena del fet religiós. Potser m'estic expressant d'una manera massa nebulosa. Volia dir que l'home educat ha de ser forçosament un home religiós, perquè estarà rectament orientat vers el seu fi últim, i aquest és Déu. Aquesta finalitat penetrarà, des dels seus començaments, l'obra educativa en l'educand perquè l'educació és fonamentalment una progressiva assimilació de Déu, que és igualment el model autèntic de tot creixement personal. Diu Jesús, a l'Evangeli de Sant Mateu: « Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte ».

L'educació és un fet religiós, perquè Déu és Pare, i l'educació és un fet « familiar ». Com que els fills reben de veritat més « ésser » del poder de Déu que no pas dels pares, Déu és subjecte d'un dret suprem en l'educació dels fills. La dels pares és participada. Déu és qui fa participant d'aquest dret als pares i Déu és qui, en conseqüència d'aquest mateix dret, obliga als pares educar progressivament i plenament els fills. Fixem-nos que l'Evangeli diu que Jesús — Déu i Home vertader — estima amb delit els infants, els àngels dels quals veuen al cel el rostre del Pare (Mt., 18, 10), indicant, amb aquesta expressió, l'Evangeli, la providència especial — fruit del dret suprem — que té Déu de la infantesa. Ben mirat, si l'home és fet a imatge i semblança de Déu, segons l'expressió del Gènesi, l'home anirà essent cada vegada més home, és a dir, s'anirà educant, a mesura que aquesta imatge i semblança esdevingui més clara, més perfecta, a mesura que l'home vagi creient més en Déu: perquè això també és l'educació, un creixement en Déu, o, si es vol, un creixement de Déu en l'home.

Per dret natural, doncs, l'educació ha de ser religiosa. La revista « Educadores » — de la qual trec les idees exposades — cita uns pensaments sublimes de l'estadista i escriptor Guizot sobre el particular: Perquè la instrucció primària sigui vertaderament bona, i socialment útil, cal que sigui « profundament religiosa ». I no vull dir amb això que l'ensenyament ha de figurar en ella i que les pràctiques religioses han de ser observades: un poble no resta educat religiosament amb tan petites i mequines condicions; cal que l'educació « sigui donada i rebuda en mig d'una atmosfera religiosa, que les impressions i els hàbits religiosos penetrin per totes les parts ». Tinguem present que Guizot era protestant, ministre de Lluís Felip i historiador de gran mèrit. Un testimoni, per tant, doblement valuós.

La religió, per altra part, és transcendència ultraterrena de l'existència temporal, és com un reflexe al cel de la vida sobre la terra, la qual hauria de ser reproducció de la vida del cel. Diem en el Parenostre: « vingui a nosaltres el vostre Regne, faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel ». Doncs bé, per dret divinal positiu, la religió natural es concreta i determina en la religió positiva eclesiàstica catòlica. Diu Jesús a Pere, fonament de l'Església: « Jo t'he donat les claus del Regne del cel i tot allò que lliguis a la terra, serà lligat al cel » (Mt., 16, 19). Per això mateix, l'educació queda determinada com a educació catòlica. Dit amb altres termes: tota educació religiosa ha de ser catòlica — en principi, s'entén — ja que el catolicisme és l'única religió que porta el segell de Déu. En teoria, doncs, la verdadera educació ha de ser no solament religiosa, sinó catòlica.

E. P.

El « Dia de la Militant » 1961

6.500 botellas

Diumenge passat tingué lloc el « Dia de la Militant » que, com cada any, reuneix a Barcelona les militants i simpatitzants d'A. C.

Foren unes 2.500 les noies que en el Palau Nacional de Montjuic seguiren amb alegria i el màxim interès els diferents actes de tot el dia. No sols donava goig sinó que impressionava veure pujar les grans escales de la muntanya a aquella multitud de noies que venien de tots els recones de la diòcesi amb la més ferma convicció i amb l'anhel d'ésser les veritables militants que el món necessita, desitjant al mateix temps tenir un contacte profitós amb les companyes d'altres anys i conèixer les militants novelles.

Montserrat Rucabado, presidenta del Consell Diocesà, després de donar-nos la benvinguda, ens digué que no ens havíem reunit solament per a escoltar, sinó per a sentir-nos membres actius dintre la magna reunió.

Es féu a continuació una pregària demanant ajuda i protecció a l'Esperit Sant.

La presidenta del Centre de Sant Medí, Angelina Hunós explicà el pla de la jornada i recordà que el principal dels nostres objectius és el de superar-nos i escampar-nos per tots els àmbits deixant la nostra empremta en tots els ambients.

Desenrotllà el punt doctrinal « l'Església en marxa » el Rvd. Juli López Sáinz-Rozas, consiliari nacional, que destacà la íntima unió que hauria d'existir entre l'home i l'home, l'home i la societat i, sobretot entre l'home i Déu.

Acabat aquest parlament anàrem, tot cantant, vers l'esplanada on restàrem bella estona fins l'hora de la Missa.

Després d'unes breus paraules de preparació de Mn. Francesc Vergés, vice-consiliari diocesà, començà la Santa Missa. En ella Mn. Joan Mª Cascante, consiliari de la Delegació de Menors, desglosà l'Evangeli de la festa de Santa Eulàlia.

A l'Ofertori un grup de noies presentà el pa i el vi que havia d'ésser consagrat i feu l'ofrena econòmica de totes les militants.

Hi hagué llavors el dinar de germanor. Marisa Muñoz de Lacruz, presidenta nacional, ens dirigí unes pa-

raules d'encoratjament i Mn. Francesc Muñoz, consiliari diocesà, ens donà varies consignes a seguir.

L'Excelentíssim i Reverendíssim Sr. Arquebisbe ens honorà amb la seva presència i expressà la seva alegria al veure reunides tantes militants.

Tot seguit, alumnes de l'Escola d'Art Dramàtic « Adrià Gual » ens oferiren una representació escènica de fets i problemes de la joventut actual que serví perquè totes entenguéssim millor l'autèntic sentit de la revisió de vida i perquè a totes pugui donar-nos, d'avui endavant, un fruit cada vegada més abundós.

Finalment, enllaçades les mans i junts els cors, ressonà fortament i decidit el « cant dels adéus ». En sortir i contemplar altra vegada les amples escales per on, contentes i alhora pensives, devallaven les noies, ens invadí el mateix sentiment de joia i esperança que al matí ens havia impressionat.

Digne final d'un dia viscut tan intensament fóu la visita a la Catedral per a venerar la relíquia de la nostra patrona Santa Eulàlia que, amb el seu exemple, ens mostra l'únic i veritable camí.

MARINA

— No tengo botellas vacías. No bebo champán. ¿Cómo voy a arreglarmelas para darles algo a estos jóvenes?

— Mira, pasa dentro de unos días. Ahora sólo puedo entregarte tres botellas, pero esta semana beberemos más champán y te las guardaré.

— No tengo botellas, pero te voy a dar un pequeño donativo.

— No sé si puedo aceptarlo — respondió el joven. Pero al ver la desilusión de aquella buena mujer tuvo que acceder. No quiso dejarla triste sin su colaboración.

Muchísimas anécdotas podríamos contar, desde la persona que se molesta porque no han llamado a la puerta de su casa, hasta el de aquél que confunde aquellos jóvenes alegres con unos trapeiros y pregunta: — ¿A cuánto las pagan? Y al darse cuenta que son como donativo para edificar el templo de Nuestra Señora de Fátima, se sonroja, pide excusas y las entrega generosamente.

Realmente en Granollers se bebe champán. Después de un mes de las fiestas navideñas, aún se han podido recoger unas « 6.500 botellas » vacías. Corresponde a más de una botella por familia. La generosidad de las granollerenses ha quedado patente al colaborar a esta simpática campaña.

Para la recogida de botellas « trabajaron » más de 50 jóvenes y muchachas de las Parroquias de Nuestra Señora de Fátima y de San Esteban. Su alegría y decisión fue la llave del éxito. Llamaban a todas las puertas y con ello daban testimonio de su amor a la Iglesia por la cual postulaban para edificar un templo en un barrio humilde. Con profunda fe, antes de la postulación, pedían a la Virgen que les ayudara y esto es la mejor explicación de la recogida de tantas botellas. Ellos fueron sus iniciadores, organizadores y a ellos corresponde la mejor parte en esta bella obra.

Colaboraron también desinteresadamente casas comerciales prestando sus vehículos: Jabones Camp, Coca Cola, triciclos, Vespacar, y sabemos que al ver este ejemplo otras casas han prometido su ayuda en próximas ediciones.

Que vamos a decir, sino que si cualquier iniciativa va sellada con la garantía de una necesidad sentida y patente es fácil que encuentre también una colaboración espléndida. Y no hay que negar que todos los granollerenses comprenden y sienten como propia la edificación de un templo en honor de Nuestra Señora de Fátima.

C. L.

CULTOS

Domingos y fiestas de precepto

Misas : mañana, desde las 7 hasta la 1, cada hora. A las 9, Misa Parroquial. Tarde, a las 8, Misa Vespertina.

Confesiones : durante las misas.

Rosario : a las 7 tarde.

Días laborables

Misas : 8, 9 y vespertina a las 8,30.

Confesiones : mañana, de 6,45 a 10.

Comuniones : En todas las misas y cada 15 minutos desde las 6,45 hasta las 10.

Rosario : a las 7,30 de la tarde.

I Domingo de Cuaresma

Hoy, cultos según el horario de los días festivos. Por la tarde, a las 5, Santo Rosario, Vía Crucis, sermón por un Rvdo. Padre de la Orden de Predicadores y veneración de la imagen del Crucificado.

Vía Crucis Cuaresmal

Se practica todos los días laborables a las 7,30 y los festivos a las 5 de la tarde.

Siete domingos de San José

Continúan practicándose después del rezo del Santo Rosario.

Instrucción litúrgica

Todos los sábados de Cuaresma, a las 9,30 de la noche, en la Capilla del Santísimo, se hará un breve comentario y explicación de los textos litúrgicos de la misa del domingo.

Catecismo

A las 3,30, clases para niños y niñas. A continuación, sesión cinematográfica.

Capilla de los PP. Escolapios

Misas desde las 6,30 hasta las 11,30, cada hora.

Iglesia de PP. Conventuales

Misas desde las 7,30 hasta la 1,30, cada hora.

Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima

Horario de misas — Días festivos, a las 8, 10,30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.

Función Cuaresmal — Los domingos por la tarde, a las 5, rezo del Santo Rosario, Vía Crucis y Plegaria Cuaresmal. Los sábados, a las 8 de la tarde, rezo del Santo Rosario.

Catecismo — En el barrio « Xarlet », a las 11,30 de la mañana. En la parroquia, a las 3,30 de la tarde.

Bula de la Santa Cruzada — Recuerden los que no lo hayan hecho que pueden adquirirla en la sacristía y en la Casa Recreacional.

Amonestaciones — Eleuterio Payo Palos con Lucía Martínez Belmonte; José Sanantonio Vives con Mª Dolores Valero Torres.

Capillas de la Sagrada Familia — La Asociación de la Visita Domiciliaria de la Sagrada Familia, ha visto, a partir de este mes, una novedad en las Capillitas que recorren las casas de la parroquia: un departamento con una serie de revistas. *Vi la Nueva, Tres Amigos, Catolicismo* y otros folletos, para que las familias las puedan leer durante el día que guarden las Capillitas. Es una manera de facilitar una lectura útil, educadora y amena de temas importantes.

6.500 botellas — Se han recogido unas 6.500 botellas vacías de champaña; gracias a la magnífica iniciativa y realización de los jóvenes y muchachas de las parroquias de Granollers, se ha podido obtener esta buena cantidad de botellas, que servirán, una vez vendidas, para engrosar los donativos para la edificación del templo a la Virgen.

Visita obligada — Para el próximo domingo, después de la segunda misa, se ha organizado una visita a Mn. Joaquín Lloverol, antiguo sacerdote que cuidó de la capilla de Fátima y que reside en Sabadell, también en una parroquia de reciente formación. Por la tarde, se visitará el Santuario de Nuestra Señora de la Salud. El viaje será en autocar.

Suscripciones — Esperamos la suscripción de todos los feligreses y devotos de la Virgen de Fátima. Debemos llegar a una suscripción mensual de 20.000 ptas: para ello falta la colaboración de todos.

Parroquia de San Julián de Palou

Horario de misas — Domingo, a las 8 y a las 11.

Colectas y Donativos

Reconstrucción Templo Parroquial

Colecta del día 12 de febrero . . . 1.487,60

Día de las Vocaciones Hispanoamericanas

Colectado 1.757,70

Construcción Casa Parroquial

M. C.	1.000,—
Un hombre de A. C.	100,—
Por una gracia alcanzada	100,—
Vecina de la Calle Corró	100,—

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Proclamas matrimoniales

José Recolons Botey y Montserrat Mas García; José Riera Pallarés y María Paz López Fuente; José Soler Fajula y Antonia Riera Homs.

Matrimonios

José Pafís Rey con Mª Rosario Torell Calam; Antonio Zaché Márquez con Josefina Sánchez Moreno.

Bautismos

María-José Gibert Fontcuberta; Juan José Rubio Sáez; Carmen Puig Cruells; Cristina Montpeyó Font; Luis Icart Rovira; Josefa Serra Sallent; Miguel Flores Yélamos.

Defunciones

José Pastor Egea (todos los sacramentos); Joaquina Tíñas Bellé (idem); Jaime Subirá Creuhet; Marina Amella Salvatierra (Extremaunción); María Bellavista Casanovas (todos los sacramentos).

DERBI

65 c.c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Teléfono 800

más comodidad para usted...

LAVADORAS A BOMBO

CON ROTACION DOS DIRECCIONES

Ropa más limpia... superior
a toda otra forma de lavado

DEMOSTRACIONES : Calle Clavé, 47
HOGAR LUZ GRANOLLERS

fiesta mayor ¿sí o no?

el cine en nuestra ciudad

Cuestión planteada

Una reunión sindical abordó, hace unos días, el problema de la supresión posible de la Fiesta Mayor. La existencia de las fiestas de la Ascensión ha sido la base del planteamiento de la cuestión. En dicha reunión, la mayoría se inclinó por mantenimiento de la Fiesta Mayor. ¿Ha quedado ya zanjada la cuestión? Lo ignoramos. Creemos, de todos modos, que el problema es importante y merece una detenida atención e intercambio de puntos de vista.

¿Demasiadas fiestas?

Se dice, y es cierto, que tenemos demasiadas fiestas en comparación con otros países. Ya el Decreto de 23 de diciembre de 1957 las redujo para conseguir que el número de días de trabajo fuera el máximo ya que dicho número, decía, « está estrechamente ligado con el incremento de la renta nacional ».

Conviene, con todo, matizar. El dato comparativo no basta, pues la jornada laboral real de nuestros trabajadores es muy superior a la de otros países con menos días festivos. Esto debe tenerse en cuenta al hablar de la supresión de fiestas.

Cambio de rumbo necesario

Por otra parte, hay un hecho también indiscutible: la pérdida de atractivo que, en cualquier ciudad medianamente importante, ha sufrido la fiesta mayor. Su anacronismo, en todos sentidos, parece evidente. Pero este dato, ¿aboga en favor de la supresión o en pro de un cambio total de enfoque de la fiesta? Tal vez fuera conveniente poner en su programación una capacidad imaginativa más al día y asentarla sobre actos de verdadero relieve y transcendencia, capaces de desplegar una gran fuerza atractiva. No podemos olvidar la presencia de veraneantes en la comarca, ni la existencia del turismo, cosas ambas en su punto álgido en el mes de agosto.

Puerta abierta a la encuesta

Porque la cuestión lo merece, dejamos, después de estas breves reflexiones introductorias, la palabra al lector para que nos remita sus opiniones. Queda, pues, abierta la encuesta: **Fiesta Mayor ¿SÍ o NO?**

Río Bravo (3) Howard Hawks (Principal) Magnífico film (reestreno) para los aficionados a las películas del oeste y que provoca la risa de los espectadores indiferentes con el excesivo número de muertos. Pocos puñetazos y muchos tiros resuelven los problemas planteados por los bandidos a la justicia. Tema muy sencillo (lucha del hombre para imponer la justicia) Muy bien tratado y excelentemente interpretado. Color. Música y montaje ajustados al tema.

Misión de audaces (2) John Ford (Astoria-Coliseum). Misión llevada a cabo por un escuadrón de caballería del norte durante la guerra de Secesión, tan conocida en el cine americano. Este film, al que faltan muchos metros, entretiene, ya que está bien realizado e interpretado. Es una cinta típica de Ford, en la que presenta, como tantas veces, un grupo de hombres perseguidos y unidos por el azar en el cumplimiento de su deber.

Camarote de lujo (2) Rafael Gil (Canigó) Comedia cinematográfica agradable y sentimental al estilo de «Huella de luz». Tiene ternura, delicadeza y algo de sátira. Es un buen film español. Lástima del final un tanto forzado. Correctamente interpretado.

Chicago año 30 (3 R) Nicolas Ray (Astoria-Coliseum) Vida de una mujer enamorada de un abogado, el cual intenta huir de una pandilla de gangsters a los que había defendido. Interesante proceso psicológico. El color excelente da un tono dramático al film. En resumen, pero, es un film regular por su irregularidad.

Tu, Kimi y yo (2) Frank Trashlin (Mundial). Film desigual. Tiene momentos en los que el humor se mezcla con el disparate, muy aceptables. Se hace reiterativo y pesado cuando el actor cómico, con sus gestos y muecas está en primer plano. Con buena voluntad las aventuras de este prestidigitador y su conejo en el Japón, distraen.

Escrito sobre el viento (3 R) Douglas Sirk (Principal). Film construido con personajes degenerados sacados seguramente del teatro (una familia propietaria de pozos petrolíferos). Prácticamente no tiene tema central. Se acerca en muchos momentos al folletín. Es de notar la buena aplicación del color.

Davy Crockett (1) Walt Disney (Canigó). Cinta mitad biográfica, mitad de aventuras, ambientada en el oeste y con indios. Muy desigual. La primera parte es interesante para muchachos. La segunda es tan mala para los niños como para los mayores.

Misterio en el Báltico (2) Peter Bourne (Mundial). Periodista que salva a una chica y a su padre (científico) perseguidos por los « malos ». Es demasiado inverosímil para ser aceptable.

Semana próxima

Mademoiselle ángel (3).

Un hecho violento (3).

Las aventuras del Mekong (3).

El bandido de Zhobe (2).

deportes

Resultados de la pasada jornada

Futbol

Granollers - Badalona 2-3

Balonmano

At. Granollers-Badalona 28-14

At. Granollers - Parets 23-11

Partidos para hoy

Futbol

Montcada - Granollers

Balonmano

O. A. R. Gracia - At. Granollers

BALONMANO

28, At. Granollers - Badalona, 14

Empezó el encuentro con un arranque de nuestros jugadores alcanzando 3 goles de ventaja, que fue nivelada por el Badalona (3-3), nuevo avance hasta 6-4, el Badalona nuevamente recupera los goles encajados, empate a 6. Este es un momento crucial, el Badalona se esfuma debido a que el equipo local hace acopio de técnica, recobra ímpetu y rapidez, alcanzando una ventaja de 6 goles.

Segundo tiempo: El Badalona no pue

de ante la neta superioridad de nuestros muchachos, casi todos ellos desfilan por el marcador, tres goles consecutivos de Guardia, sus jugadas son efectivas, sus goles repetidos y el resultado no puede ser más aleccionador, 28-14.

Como se observa en las partidos que está desarrollando, el At. B. Granollers en estos dos últimos encuentros ha iniciado una notable recuperación por el sendero de la victoria. En efecto, en contraste, con aquel equipo de partidos recientes, falto de moral y acierto, vimos a un At. B. Granollers potente y seguro, con rapidez y técnica, con jugadas de gran mérito, y es de notar que si sigue así, aún podrán nuestros muchachos desempeñar un brillante papel en lo que resta de temporada.

Volviendo al partido de hoy, en cuanto a los jugadores, todos ellos muy bien, si acaso, destacando Ribell con su clásico ímpetu y Gorchs con su potente tiro. Actuación del árbitro: buena, no tuvo problemas ante la deportividad de ambos contrincantes. — JUAN ILLA

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

Martín Font

Generalísimo, 9
GRANOLLERS

Recital de Josep Mª Guasch i d'Aureli Font a la Casa de Cultura Sant Francesc de la Fundació Pere Maspons i Camarasa

Afirmar, obeïnt a un impuls de lloaçça incontrolada, que Josep Mª Guasch és ja un concertista complet, equivaldria, o poc menys, a fer-li un un tort. Precisament perquè creiem que és un artista que s'està fent, que està molt aprop d'una fecunda plenitud, voldríem posar mesura al recurs fàcil i poc comprometedor de l'elogi ditiràmbic. En Guasch travessa ara, en el seu pelegrinatge pel llarg i difícil camí de l'art, aquella parcel·la en la qual cada polzada de guany, —d'un guany complexe, pastat d'engrunes de variada naturalesa,— esdevé, progressivament, més i més difícil, i, progressivament també, més i més imperceptible, però que cal assolir, perquè és el guany definitiu en què es forja la veritable personalitat artística.

Josep Mª Guasch posseix, ens sembla, totes les condicions que calen per assolir aquella fita, tan propera i tant llunyana ensems, però que una vocació incoercible i una voluntat ferma poden posar al seu abast. Ho palesà sobradament en enfrontar-se amb un programa cnrull de dificultats, veritable escull que, en ser superat netament, ens va donar la mesura de les possibilitats tècniques de l'instrumentista. En Guasch coneix bé el violí, el domina, resol amb correcció i justesa els passatges més espectaculars i els seus dits, precisos, garanteixen una afinació pulcra i el seu arc un sincronisme perfecte. El malabarisme instrumental ja no li és un problema. I si encara, al llarg del recital, l'esforç constant del músic es féu més evident del que caldria, no dubtem en atribuir-ho a l'instrument molt més que a l'instrumentista. Amb un violí de millors qualitats sonores en Guasch ens hauria donat aquella impressió de naturalitat, —tant necessària al concertista — que fan semblar senzilles les pàgines més enrevesades.

Quant a les possibilitats expressives, la tònica exclusiva del programa només ens permeté entrellucar-les. Així i tot, creiem que amb un repertori orientat vers una altra mena de lluïment, en Guasch pot assolir també esplèndids resultats interpretatius. Ens plauria de poder-ho comprovar en una altra avinentesa.

La intervenció, difícilíssima, del

mestre Aureli Font, ens confirmà el seu mestratge en el piano i la seva musicalitat indiscutible. Fou tothora el col·laborador just i precís, en contínua adaptació a les exigències del sòlista. I si en alguns passatges l'equilibri sonor no assolía una absoluta cohesió, hem d'atribuir-ho, i ara totalment, a la manca de l'instrument adequat. El problema, tinguem-ho present, se'ns plantejarà sempre que volguem escoltar música de cambra o exclusivament pianística. Granollers no disposa del piano de concerts que necessita.

El públic, —força nombrós comparant-lo amb el que sol assistir a actes de semblant naturalesa,— va manifestar obertament la seva complaença a tot el llarg del recital. Esperem que sabrà recordar la bella estona, quan l'anunci d'un nou acte musical els inviti altra vegada al concert.

* * *

Ni l'artista es manifesta exclusivament en el lluïment d'unes habilitats que a voltes arriben a semblar extramusicals, ni les obres mestres s'han escrit acumulant dificultat sobre dificultat. Ens volem referir ara, es comprèn, a la qualitat del programa, que ens va semblar, si més no, unilateral, tendenciosa, amb un desequilibri escassament compensat per l'Andante del *Concert* de Tchaikowsky i *La noia dels cabells de llí* de Debussy, —aquesta darrera interpretada fora de programa.— únic tast d'aquella altra música que cerca l'expressió pura per viar anys allunyats de tota espectacularitat.

Val a dir que el públic, en general, prefereix aquesta mena d'obres, per altra banda d'innegable encís i sovint d'apreciable valor musical. I els concertistes ho saben. No blasmem doncs l'ús equilibrat d'un gènere que per a uns representa la seguretat de l'èxit i pels altres una invitació a l'assistència. Blasmem només l'exclusivitat d'una tònica que tendeix a reduir el valor musicalment educatiu que pot i deu tenir tot programa.

Massa exhibició de violí sol. En extensió, més de la meitat del programa si comptem la llarga introducció a la *Tzigane* de Ravel i la cadenza del *Concert* de Tchaikowsky. El resultat de tractar amb tècniques polifòniques un

instrument essencialment monòdic, produeix, àdhuc en la interpretació més perfecta, un sentiment d'enfarfec, i, a la llarga, de fatiga. Tampoc no ens sembla absolutament vàlida, en el concert, la reducció pianística d'obres pensades i escrites per a orquestra, baldament la partitura orquestral assumeixi unes funcions secundàries. En el Concert per a violí de Tchaikowsky, encara que subordinada al solista, l'orquestra té la seva importància. L'audició a partitura reduïda, sobretot quan hom coneix la versió original, produeix una impressió de pobresa i no afegeix, ans al contrari, ni una engruna de lluïment al violí solista.

Creiem que el recital de violí i piano, la forma Sonata ha de tenir-hi el seu soli. Tot allò altre és complementari. Per a contentar tothom.

* * *

Josep Mª Guasch és nat a Parets del Vallès. Les primeres nocions musicals, —solteig i piano— les aprèn del seu pare. Als vuit anys comença l'estudi del violí amb en Joan Coll. Ingressa a l'Escola Municipal de Música de Granollers. La seva primera actuació en públic té lloc també a la nostra ciutat en el marc de la Biblioteca, i ja s'endevina en ell tot un temperament. Com a infant prodigi actua en diferents ciutats i en l'Emissora Ràdio Barcelona. Sortosament ben aviat abandona aquest llaminer camí per a endinçar-se seriosament en l'estudi, que prossegueix a Barcelona cursant la classe de virtuosisme amb el malaguanyat mestre Francesc Costa. Obté el Premi d'Honor en aquesta assignatura. L'any 1950 actua de nou a Granollers. Hi tornarà deu anys després, en el concert que acabem de ressenyar. En l'endemig cerca el perfeccionament a l'estranger, amb els grans mestres: René Benedetti, Henri Schering, Szigetti. El 1959 actua de solista en el *Concert* de Brahms, davant l'Orquestra Municipal de Barcelona. Actualment es prepara per a assistir, a París, a un important concurs violonístic.

No cal dir com desitgem que l'èxit més falaguer l'acompanyi arreu. Perquè fet i fet, en Josep Mª Guasch, és també un xic nostre, un xic de casa. — C. S.

GRAFICAS GARRELL - Telèf. 631 - GRANOLLERS

Suplemento de la Hoja Diocesana

CON CENSURA ECLESIASTICA

Depósito legal: B. 15969 - 1960